

O CAN BRANCO

Samuel Fuller, 1981

562

PASES ÚNICOS EN NUMAX: 17 e 30 de xullo | V.O.S.E. | +13

White Dog (1981, 89')

Dirección: Samuel Fuller

Guión: Curtis Hanson, Samuel Fuller (Novela: Romain Gary)

Elenco: Kristy McNichol, Paul Winfield, Burl Ives, Jameson Parker, Lynne Moody, Marshall Thompson, Christa Lang, Paul Bartel, Dick Miller, Samuel Fuller

Son: Robert Gravenor

Dirección de arte: Sal Sommatino, Duff Miller, Bob Skemp

Vestuario: Ellis Cohen, Gail Viola

Montaxe: Bernard Gribble

Música: Ennio Morricone

Fotografía: Bruce Surtees

Produtora: Paramount Pictures (Estados Unidos)

Formato de proxección: DCP2K, 1.33:1

Distribuidora: Classic Films

Idioma orixinal: Inglés

FILMOGRAFÍA SELECCIONADA

Calle sin retorno, 1989

Ladrones en la noche, 1983

Uno Rojo: División de choque, 1980

Con furia en la sangre, 1973

Muerte de un pichón, 1973

Arma de dos filos, 1969

El odio de los McGuire, 1967

Corredor sin retorno, 1963

Invasión en Birmania, 1962

40 pistolas, 1957

La casa de bambú, 1955

PREMIOS E FESTIVAIS

Cahiers du Cinéma 1982

(Top ten do ano)

SINOPSE

Ao volver da rodaxe dun filme, unha actriz moza atropela un pastor alemán de pelo branco. Inmediatamente lévao a un veterinario para que o cure e coloca anuncios para localizar o seu dono. Como ninguén o reclama, queda con el, pero un día ataca sen motivo a unha muller negra. A moza descobre, aterrorizada, que o can está adestrado para atacar a persoas de pel escura.

«Fuller xoga á confusión cunha metáfora tan diáfana que admite poucas literaturas. O resultado é un thriller de indiscutíbel mordente»

Luis Martínez, EL PAÍS

O can branco: 37 anos do último Sam Fuller

Por Pedro Paunero

Cúmprense 37 anos do último filme puro -en canto a estilo e poder-, de Samuel Fuller, director que cargaba cunha reputación de novelista barato, de xornalista sensacionalista, de director incendiario, violento, censurado varias veces, honesto consigo mesmo e a súa obra, ousadamente experimental, que de cando en vez emerxía dos baixos fondos da Serie B ou de sotos aínda máis profundos, con obras mestras, ou polo menos filmes notábeis, de profundo interese e de culto entre outros cineastas, rabiosamente persoais (...) todos, títulos que descansan baixo a súa premisa de amor e odio cara aos Estados Unidos: «É unha bendición poder amar ao meu país, aínda cando me provoque úlceras».

Foi así que a Paramount Pictures, ante o triunfo acadado por Fuller, lle outorgou todas as facilidades para facer o que quixese. Fuller leu unha novela, sobre cans adestrados para atacar e matar a persoas negras e púxose ao choio con

tal material de odio e asombrosa furia. O resultado foi *O can branco*, material tan colérico que ninguén quixo ou soubo que facer con el, dando por feito un fracaso estrepitoso. O filme comeza cunha actriz, Julie Sawyer (Kristy McNichol), que atopa un pastor alemán ferido ao atropelalo, de cor branca, en plena estrada. Lévaoo a curar, sálvaoo, vai con el para casa e cóidaoo. O can, aínda que ela, nun principio, tenta devolveo ao seu dono mediante anuncios, vólvese a súa fiel mascota e deféndeaa, mesmo, dun intento de violación. A través da metraje, este fermoso exemplar canino vai gañando as simpatías do espectador que non deixa de preguntarse a quen poderá pertencer. Pero esta é unha cinta de Fuller, así que nada é o que parece a primeira vista. O can comeza a reaccionar de maneira agresiva ante a presenza de xente negra e velaquí que entendemos o equívoco do título da película pois o que Julie atopou é un can branco, non pola cor do animal, senón por ser adestrado como can racista, sempre atento a atacar a calquera individuo afroamericano que se lle atravesese.

Julie leva ao can a un centro dirixido por Carruthers (Burl Ives), adestrador de animais para o cinema, quen a advirte sobre o adestramento do seu can. Keys (Paul Winfield), o seu socio, imponse a obsesiva tarefa de dar marcha atrás na

anómala programación do animal. Os momentos máis emocionantes da película, en canto a suspense e agresividade fulleriana, sucédense nas escenas nas que Keys tenta reprogramar o animal. (...)

Película dunha intelixencia atroz, que elude o fácil alegato anti racista, mal entendida no seu tempo, tachouse precisamente daquilo que terrorificamente sinalaba, fora adaptada por Curtis Hanson sobre a novela do suicida Romain Gary, cuxo final alentador se deixa ver na fita. Gary escribira o libro baseándose en feitos reais nos que, segundo se conta, se puido reprogramar a un can que atacaba persoas de raza branca.

O can branco rodouse en 44 días, estreouse primeiro en Francia o 7 de xullo de 1982 e o 12 de novembro nos Estados Unidos, e obrigou aos produtores a agochala, ante as alegacións que se ergueron contra ela e os temores que lles infundiron.

Director total de celosa autoría, grazas á súa independencia dos grandes estudos, foi encomiado e vitoreado e exerceu unha poderosa influencia en grandes directores cuxas obras se manteñen como paradigmas do cinema independente ou de autor.

Publicado en <http://correacamara.com>
Tradución: Olalla Cociña

NA LIBRARÍA NUMAX

Perro blanco, Gary Snyder
Galaxia Gutenberg

NUMAX

NUMAX, S. Coop. Galega
Concepción Arenal, 9 baixo
15702 Santiago de Compostela
TELF 981 560 250 | www.numax.org

ANA XA TEN O SEU ABONO

E ti, a que
agardas para
abonarte?

Se ti xa es de NUMAX
e queres compartilo,
fai unha foto co teu
abono e compártea.
#eusedenamax

